

1. מה אתם מחפשים?

מה אתם מחפשים? אמרו, מה הוא הדחף הנמהר הזה? כמו רעם הוא מתגלגל דרך העולם וסופה מתעצמת של סמלים קדושים מטלטלת את כל העמים. מלומדים חופרים בכתבים העתיקים, חוקרים, מתחבטים עד תשישות רוחנית. נביאים צצים ומזהירים, מבטיחים... מכל הכיוונים מופץ פתאם האור כמו מתוך קדחת!

כך גועש הוא כעת על פני רוחות-האנוש המסוכסכות, ואינו מרענן ומחייה, אלא מענה, מאכל, שואב את הכוחות האחרונים שעוד נותרו בקרעיה של הקדרות הנוכחית.

גם נשמעים פה ושם לחשושים, שמועות הנובעות מציפיות גוברות והולכות לאשר יבוא. כל עצב רוגש, נמתח בכמיהה בלתי-מודעת. הוא עולה ומיתמר, ועל הכל פרוש מעטה של קדרות מאלחשת. מבשרת-רעות. מה טומנת היא בחובה? בלבול, מורך-לב והרס, אם לא תיקרע במלוא-הכוח שכבת-האופל העוטפת את רוחו של כדור-הארץ, החובקת וחונקת בסבך-עכור של דבקות רכה כל מחשבת-אור העולה חופשיה, עוד קודם שתספיק להתחזק, ומדכאת בשתיקה ביצתית וחורשת-מזימות כל רצון-טוב בעודו באיבו, מחריבה, משמידה, לפני שיבוא לכדי מעשה.

זעקת המחפשים אחר האור, שבכוחה לפרוץ דרך הזוהמה, היא מוסטת ומתפוגגת לעבר כיפה בלתי-חדירה, שהוקמה בדיוק על-ידי הללו שביקשו לסייע. *הם נותנים אבנים במקום לחם!*

ראו את אינספור הספרים:

רוח-האדם רק מותשת מכל אלו, ואין בהם כדי להחיותה! וזוהי ההוכחה לחוסר-התועלת שבכל ההיצע הזה. שכן הדבר המעיף את הרוח, לעולם לא יהיה הדבר הנכון.

לחם רוחני ירענן אותה מייד, האמת תביא להתאוששותה והאור ישיב אותה לתחייה!

אנשים פשוטים ישקעו בייאוש, מכל מקום, כאשר יראו את החומות שהוקמו על-ידי "מדעי-הרוח" לכאורה סביב העולם-הבא. מי מן הפשוטים יבין את דברי המלומדים, ומי את צורות-הביטוי הזרות? האם העולם הבא נועד רק למדעני-הרוח?

מדובר שם על האל! האם יש להקים מוסד ללימודים גבוהים, שרק בו ניתן יהיה לרכוש את היכולות לזיהויה ותפישתה של האלוהות? לאן מובילה הכמיהה הזו, ששורשיה, בחלקם הגדול, נטועים אך ורק בשאפתנות?

כשיכורים נעים הקוראים והשומעים ממקום אחד למשנהו, חסרי-ביטחון, כבולים בתוך עצמם, חד-צדדים בראייתם, שכן הוסטו מן הדרכים הישרות.

שמעו זאת, נדכאים! הביטו, אתם המחפשים באמת: הדרך לרום כבר סלולה עבור כל אדם ואדם! המלומדות אינה השער לפתחה!

האם בחר ישוע, שהוא הדוגמה לדרך האמיתית אל האור, את תלמידיו מקרב הפרושים? מקרב חוקרי הכתבים? הוא לקח אותם מבין ישרי-הדרך והפשוטים, משום שלא היה עליהם להילחם בשגיאה הגדולה הזו, אשר על-פיה הדרך אל האור נרכשת מתוך לימוד מתיש ובמאמצים רבים.

מחשבה זו היא אויבתם הגדולה ביותר של האנשים, וזהו שקר!

לכן הסיגו עצמכם מכל המדענות הזו, ולכו אל המקום שאליו הולך הקדוש באנשים, המבקש שדבריו יזבנו!

פנו לה עורף, משום שהמדע, שאינו אלא יציר-כפיו של המוח האנושי, אינו אלא מעשה-טלאים, ומעשה-טלאים עליו להישאר.

חישבו, כיצד אמור מדע מלומד ומתיש להוביל אל האלוהות?

שכן, מהו בכלל ידע? ידע הוא מה שהמוח מסוגל לתפוש. ואולם עד כמה מוגבלת יכולת תפישתו של המוח, הנותר כבול לזמן ולמרחב. הרי הנצח והאינסוף, הם כשלעצמם אינם נתפשים כלל על-ידי המוח האנושי. בדיוק זה אשר כרוך לבלי-הפרד באלוהות.

ועדיין ניצב המוח איתן בפני כל עוצמה בלתי-נתפשת, השוטפת דרך כל היצורים, ואשר מעצם מהותה הוא שואב את קיומו. הכוח אותו אנו חשים בכל התרחשות יומיומית, כל שעה וכל רגע, כמובן מאליו, שאפילו המדע הכיר בקיומו, ועדיין מנסה האדם באמצעות מוחו, דהיינו - באמצעות הידע והשכל - להבינו ולתפוש את מהותו, לשווא.

כה לוקה-בחסר היא פעילותו של המוח, אבן-הפינה וכלי-העבודה של המדע, ומגבלותיו שזורות, מדרך-הטבע, לאורך כל היצירה שהוא מקים, דהיינו כל המדעים עצמם. לכן, המדע טוב אולי לשם *המיקוי*, להבנה טובה יותר, לחלוקה ומיון של כל אשר קיבלנו כמוגמר מכוחה של הבריאה, ואולם נגזר עליו להיכשל כאשר הוא מנסה להציב עצמו כמנהיג או כאשר הוא מבקש להביע ביקורת, כל עוד הוא מבקש להסתייע בדבקות בשכל בלבד, דהיינו - ביכולת התפישה של המוח.

משום-כך נותרת המלומדות, ועמה האנושות כולה, המכוונת דרכיה בהתאם לה, תלויה תמיד בפרטים הבודדים, בעוד כל אדם נושא בתוך עצמו כמתת את השלם הגדול והבלתי-נתפש, ומסוגל להגיע, בלא כל מאמץ ולימוד שקדני, אל הרם והנאצל מכל.

ולפיכך, פנו-עורף לעינוי המיותר הזה של שיעבוד-הרוח! לא לחינם קוראים אלינו המאסטרים הגדולים מכולם: "שובו להיות כילדים!"

זה אשר נושא בקרבו רצון יציב למען הטוב, ושוקד לשמור מחשבותיו בטוהר, *הוא כבר מצא את הדרך אל הרום!*

לו כבר יוענק גם כל השאר. לשם כך אין לו צורך לא בספרים ואף לא בחיבוטי-נפש, לא בסגפנות ולא בהתבודדות. הוא יהיה בריא בגופו ובנפשו, חופשי מכל לחצם של ההרהורים המתישים; שכן כל מאמץ-יתר אינו גורם אלא נזק. אנשים עליכם להיות, לא צמחי-חממה, הנכנעים לכל משב-רוח קל עקב הכשרה חד-צדדית.

היעורו!

הביטו אל עצמכם!

הקשיבו לעצמכם!

רק זה יפתח למענכם את הדרך!

אל תשעו לסכסוכי-הכנסיות. מביא-האמת הגדול ישוע הצלוב, התגשמות האהבה האלוהית, לא ביקש את הכמורה. מהי הכמורה כלל, כיום? כבילת רוחו החופשייה של האדם, שיעבוד הניצוץ האלוהי השוכן בתוכם; דוגמות המבקשות להצר את יצירת-הבורא ואת אהבתו הגדולה אל צורותיה הדחוסות של החשיבה האנושית, שמשמעה הצרת האלוהות כולה, הפחתת-ערכה באופן שיטתי.

כל מחפש-אמת ידחה מעליו דבר כזה, שכן אינו יכול לחוות דרכו לעולם את המציאות הגדולה, והוא גורם לכמיהתו אחר האמת להפוך חסרת-תקווה יותר ויותר, עד שהוא מתחיל לפקפק בקיומו של העולם ובקיומו שלו עצמו!

לכן, עורו!

החריבו את חומות הדוגמה שנבנו בתוכם, קרעו מעליכם את הכבלים, כדי שאורו הטהור של הרום יוכל לחדור אליכם בלא הפרעה.

אז תרקיע רוחכם ותהדהד בגבהים, חוגגת תרחץ באהבתו הגדולה של הבורא, שאינה יודעת את גבולותיו של השכל האנושי.

אז תדעו גם אתם סוף-סוף, כי אינכם אלא חלק ממנה, תבינו בלא כל מאמץ ובצורה מלאה, תתאחדו עמה, זוכים מדי יום, מדי שעה, במתנת הכוח החדש שיהפוך את עלייתכם מתוך הכאוס למובנת-מאליה!